

Một Bữa Tao Phùng

Bạn bè lâu mới gặp, tay bắt và mặt mừng...rồi khói thuốc thơm lừng, rồi cà phê thơm ngát, rồi những chuyện xà bát...nội dung là Có, Không...Chừ mới thấy Tây Đông chỉ là vòng số phận...chỉ là cái vệt phấn vẽ trên tấm bảng đen / có chỗ đi mon men, có chỗ đi ào ạt...Chuyện gì cũng xà bát! Trôi giạt là...đại dương!

Bạn bè gặp ít thương / mà tại sao nhiều nhớ? Có người xưa không ngó, nay ngó thấy...không ngờ. Tất cả chỉ là mơ / như gió đùa ngọn cỏ / kìa, góc rào, con thỏ...hiện ra mấy nụ hoa / giữa đất trời bao la / chúng ta từng giữa gió / chúng ta từng đây, đó...chúng ta từng giữa mưa / chúng ta có ai ngờ: tại sao mình còn sống? Ly cà phê còn nóng, uống đi mấy ông trời...

Ôi ha hả tiếng cười...
Ôi ngậm ngùi câu nói...
Quá khứ là đĩa gỏi
Cầm đũa hất nó đi...

*

Không ai nhắc ngày về...mà về đâu? Mai? Mốt? Đã qua thời hoảng hốt...bây giờ, thời ngắn ngủi! Nghĩ đến cái bình tro, nghĩ mình là tro bụi, nghĩ đến câu "nên nổi" / mở đầu Chinh Phụ Ngâm / gió mát và đêm trăng / ù ù hồn tử sĩ...Mới mà hai Thế Kỷ...và ba Thế Hệ rồi...

Gặp nhau là hạnh phúc / dù một thoáng ngả tư / dù một thoáng trong thơ. Tôi làm bài thơ mới, biết không ai mong mỏi, cũng không còn báo đăng, in thành tập...đem quăng / vào biết bao thùng rác!

Thuốc ngon mấy cũng nhạt...Ngày vui mấy cũng tàn...Để lại đó cái bàn, chia tay vin thành ghế...

Trần Văn Lệ